

Prædiken til 10. søndag efter Trinitatis

Luk. 19,41-48

Første tekstrække

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas:

Da Jesus kom nærmere og så Jerusalem, græd han over den og sagde: »Vidste blot også du på denne dag, hvad der tjener til din fred. Men nu er det skjult for dine øjne. For der skal komme dage over dig, da dine fjender skal kaste en vold op omkring dig, belejre dig og trænge ind på dig fra alle sider. De skal jævne dig med jorden og dine børn sammen med dig, og de skal ikke lade sten på sten tilbage i dig, fordi du ikke kendte din besøgestid.« Så kom han ind på tempelpladsen, og han gav sig til at jage dem ud, som drev handel dér, og han sagde til dem: »Der står skrevet: »Mit hus skal være et bedehus.« Men I har gjort det til en røverkule.« Han underviste hver dag på tempelpladsen. Ypperstepræsterne og de skriftkloge, ja, alle folkets ledere søgte at få ham ryddet af vejen; men de kunne ikke finde ud af, hvad de skulle gøre, for hele folket hang ved ham for at høre ham.

Lukasevangeliet 19,41-48

Jeg vil fortælle jer om Barnum. Man kan læse om ham i Lars Saabye Christensens bog "Halvbroderen". Barnum er en lille dreng, der vokser op i en fattig del af Oslo i 50'erne. Hans familie bor i en lille lejlighed. Og man kan læse om vasketøj på tørreloftet, om hvor lydt der er mellem de gamle lejligheder, og om duften i opgangen ved aftenstid. Om lydene fra gården og de beboere, der færdes der, og om det lille trange værelse hvor Barnum og hans halvbror hver aften lægger sig til at sove.

Alt ses i romanen gennem barnet Barnums øjne. Øjne der prøver at få mening i det der sker og hvem han selv er. Gennem romanens sider kommer man til at elske den lille dreng der famler sig frem i verden og indtager den tænksomt bid for bid. Og også forholdet til Halvbroderen Fred er helt særligt. De to snakker ofte sammen i det mørke værelse, inden de skal sove. En aften er der stille i mørket. Barnum ligger og vrider sig. Han har nemlig gjort noget. Han har opført sig dårligt over for Tale, en pige fra hans skole. Hende med det store modermærke. Hun er speciel, eller ser speciel ud. Men Barnum kan godt lide hende. Og alligevel, eller måske derfor, var han kommet til at sige noget rigtig dumt til hende – om netop modermærket.

Nu ligger han i mørket. Han er denne aften gået direkte ind og i seng. Han ligger der og tænker om sig selv, at han må være verdens ondeste menneske. Efter en tid tager han mod til sig og fortæller det til Fred. "Det dér, siger Fred, er du nødt til at gøre godt igen, Barnum. Ellers har du virkelig gjort i næderne." Barnum ligger stille lidt. Fred er faldet i søvn. "I stedet lå jeg og tænkte på alt det jeg kunne gøre godt igen. Det var en tanke man kunne hvile sig på... Det var alligevel ikke for sent!". Og han falder til ro. For når efterårsferien er forbi, vil han gøre det godt igen. Rigtig godt.

Men efter efterårsferien er Tale der ikke. For hun er død... Modermærket.

Fortællingen er grusom. Romanen er livsklog. Som lille dreng erfarer Barnum noget vigtigt. Det kan blive for sent for os. Og det kan være virkelig skæbnesvangert for os. Når jeg fortæller om Barnum, er

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 781, 124 årgang
August 2023
ISSN 0901-2214

det på grund af Jesu ord i dag. Om at vi skal kende vores besøgstid og gøre hvad der tjener til vores fred. Barnum får aldrig fred med den hændelse. Det han kom for sent med. Eller det, at han overhovedet satte sig selv der, hvor han havde noget han skulle rette op på.

Og det er ikke svært at føle med Barnum her. Tænk på de gange hvor du selv kom for sent. Og gælder det noget vigtigt, det vi kom for sent med, ja så sker det i os som Jesus så utrolig præcist beskriver. Det hober sig op inde i os. Skylden. Sten på sten. Det nager, og det kan næsten føles som en fjende der belejrer. Noget vi ikke kan slippe af med. Det klæber til os. Og undskyldningernes, bortforklaringernes volde vi bygger som forsvar for os selv er uden den store virkning.

Vi hører i evangeliet om en Jesus der i den grad viser følelser. Vi plejer at høre hvordan han fatter medlidenhed med dem han møder, at han får medynk med dem. Men ikke her. Han både græder og skælder ud. Er det i sorg – er det af raseri? Det er sikkert begge dele. For grunden til at han bliver så ude af flippen og reagerer så kraftigt, er jo præcis fordi han er vores far. Han reagerer præcis som vi forældre kan gøre det over for vores børn. Vores børn som vi gerne vil beskytte, værne om, opdrage så de bliver stærke og undgår al tænkelig fare. Når vores børn virkelig har gjort noget dumt, eller er i færd med at komme på gale veje. Når de på helt grundlæggende vis tager fejl, eller misforstår noget og kun gør mine til at fortsætte med det de er ved, trods vores advarsler, ja så bliver vi både ulykkelige og rasende på dem. På en gang.

Vi kender ikke vores besøgstid, raser han. Og det lyder skæbnsvangert. Når man ikke kender sin besøgstid, er der noget man har misset. Noget man har forsømt, siddet over hørigt. Der er noget, vi er i færd med at lade blive for sent. Hvis Jesus var ligeglad med mennesket, med os, ville han slet ikke hidse sig sådan op. Han er nået ind til Jerusalem. Han går direkte op på tempelpladsen og en voldsom scene udspiller sig over for de handlende på tempelpladsen, over for mennesker der udnytter og drager økonomisk fordel af andre i en voksende offerkult. Uden for templet kunne man købe offer-

dyr til ofring. Og en åbenlys kræmmerstemning på pladsen provokerer Jesus.

Han lader dem ikke i tvivl om, hvad han mener om den sag. Hans fars hus er et bedehus! Men de har fuldstændig misforstået alt, forpasset og forsømt meningen med templet. Og det er skæbnsvangert for dem og for alle de forleder med deres handel. De har fået templet og det der sker derinde til at handle om noget andet, end det der var meningen.

Allerede de gamle sagde det jo. Profeten Esajas var også vred: Jeg er træt af jeres offerdyr og blodet fra dem. I stedet: Bliv skyldfri. Lad mig ikke mere se nogen form for ondskab iblandt jer! Gør det gode, kæmp for retfærdigheden og hjælp de undertrykte, de faderløse og enkerne". Sådan lidt kort formulert taler Esajas i Det Gamle Testamente. Og jøderne på tempelpladsen kendte så udmærket til Esajas. Men de kendte, som dem der burde vide bedre, ikke deres besøgstid.

Hvis vi løfter os ud af tempelpladsens støvden-gang. Hvad er det vi skal se? Hvad er det vi er blevet blinde for. I historien om Barnum, kredses der også om syn og blindhed, hvordan man ser tilværelsen. "Det vigtigste er ikke det, du ser. Det er det, du tror, du ser!" siger Fred på et tidspunkt voksent til Barnum, om det at have øjnene skærpet for hvert livs-øjeblik.

Jesus er den der kommer ind på tempelpladsen, som den der ser det alle andre tilsyneladende er blevet blinde for: At de slet ikke har tid til, eller blik for at få aflagt besøg af livets Herre, af ham der kommer til os, der på så mange måder er lamme, døve og blinde; For at give os visdom, indsigt og hjerte. For at give os håb og nye muligheder, så vi ikke stirrer os blind på ødelæggelsen i vores liv, det vi ikke kan gøre godt igen. Så vi kan tage imod den nåde, at opstandelsen er til, også i vores liv.

Et sådant sted skal templet, eller hos os, kirken og gudstjenesten være. Et bedehus, et sted hvor blindhed, snæversyn og manglende anstændighed bliver modsagt, et sted, hvor Gud aflægger besøg og retter os, du og jeg, ind efter det håb han i Kristus satte for os. Håbet om liv af døde, nye muligheder midt i det

ødelagte, forsoning midt i fortrydelsens skamfulde mørke.

Og derfor græder Jesus og er vred. For vi må forstå alvoren; det er vores liv og hverdag det handler om. Det er så afgørende at vi kender besøgstiden. Ellers kan vi komme til at gå blinde rundt og miste både menneskelighed og al glæde. Vi vil lades alene med vores egne domme over os selv, og så let fortales i vores egen brudfyldte og tyngende historie, det vi ikke kan løfte os selv ud af, det vi kom for sent med.

Altså lyder det til os i dag: Lad jer besøge! Tag imod det der tjener til jeres fred! Hold fast i det bånd Gud har knyttet sig til jer med i dåben. Gør brug af hans kærlighed og tilgivelse hvert øjeblik, til at tage ordentlig vare på det liv der er lagt i jeres hænder, jeres eget og andres.

Og det gør, som vi hørte det fra alteret, ingen af os bedre end ved at vide os bundet til ham: Når vi er ude, når vi er hjemme, når vi går i seng, når vi står op. Når vi sidder i kirken, på bænken eller ved alterbordet, når vi støvsuger, når sidder ved computeren – og – når kigger ind til den vi ved, der også har brug for et besøg. Og Gud selv, vil i alle ting lægge vejen forbi.

Amen.

Inge Lise Løkkegaard

Sognepræst i Grundtvigs Kirke

Salmer (Den Danske Salmebog):

403: Denne er dagen, som Herren har gjort

302: Gud Helligånd! o, kom

349: Herren han har besøgt sit folk

321: O kristelighed

30: Op, alle, som på jorden bor

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke, Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvigskforum.dk/Søndagslæsning
– her kan du også
tilmelde dig det
elektroniske nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Vartov — Farvergade 27
1463 København K
hej@grundtvigskforum.dk